

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi! Amen.
„Své oči stále upírám k Hospodinu; on vyprostí z léčky mé nohy.“ Ž 25,15

Píseň 25 *K tobě duše pozdvihuji*

Modlitba (Lenka Ridzoňová)

Čtení: Iz 58,1-11

Píseň (Svítá) 278 *Přijď již, přijď Duchu Stvořiteli*

Text: 1 K 2,1-5

Kázání:

„Přišel jsem k vám s velkou bázní a chvěním.“ Pochopitelně. Přijít do neznámého prostředí, mezi cizí lidi, vystoupit a promluvit veřejně – komu by se nesevěly vnitřnosti? Jak mne přijmou? Jak budou reagovat? Nedivím se apoštolu Pavlovi, že se třese. Zvláště když korintští mají na výběr z plejády vynikajících řečníků, z pestré nabídky duchovních a filosofických směrů, váží si moudrosti a usilují o vyšší duchovní poznání. Prostředí, které vzbuzuje respekt.

A přece myslím, že apoštol má respekt nikoli z lidí, nýbrž z Boha. Přichází s velkou bázní a chvěním, protože si má brát do úst Boží věci, má zvěstovat evangelium. Třese se posvátnou úctou před vzácným, svatým, čistým, pravdivým. Není to tréma z vystoupení před lidmi, není to strach, že se ztrapním, nebudu dost dobrý, neodvedu skvělý výkon, nýbrž strach, abych nepokazil, nedeformoval to cenné, co je mi svěřeno. Chvění ve chvíli, na které záleží – jako když mám vyznat lásku anebo se rozloučit s umírajícím blízkým. Chvíle, kdy každé slovo, pohyb, gesto, dotyk váží víc než zlatá cihla. - - A jindy jiná slova snad nic neváží? Kdy se jeden k druhému nevztahujeme? Kolikrát se nás slovo či gesto jen tak v lehkosti pronese hluboce dotkne. Všim se vzájemně bud' sblížíjeme, podporujeme, anebo vzdalujeme, ubíjíme...

Možná to přeháním, nadsazuji, ale chtěl bych apoštolova slova nevztahovat jen na faráře či kazatele, na nějakého zvláštního zvěstovatele evangelia, ale na každého z nás, každého věřícího. Martin Luther říkal, že pokání není nějaký jednorázový akt, nýbrž pokáním je celý život křesťana. Právě tak, myslím, je zvěstování evangelia něčím, co prochází celým životem toho, kdo evangeliu uvěřil. Zvěstování evangelia se stává komunikací vůbec, nejen s cizími, ale i s domácími, je to přístup ke světu, je to způsob, jakým se k druhým vztahujeme. Zvěstování evangelia zakládá víru, posiluje důvěru. Oč víc anebo oč méně má jít ve všem, čím se setkáváme?

S bázní a chvěním se do toho zvěstování apoštol pouští. Není člověkem bázlivým, ustrašeným, má respekt před svatým Hospodinem. Boží věci, svaté a vzácné si bere do úst, do ruky, do života. Má starost, aby je nedeformoval tím, že je bude jaksi vylepšovat, že je opentlí, ztraktivní – chce se vyvarovat slov nadnesených či vemlouvavých. Evangelium dnes – jen aby to nebylo jen hezké, líbivé, laciné, povrchní, jen takový úsměv a že se máme jako rádi. (Nic proti úsměvu! Je lepší se na druhé usmívat než se na ně mračit, ale z pořádného chleba žijeme, ne z cukrové vaty!) Tedy – nechci nikoho, ani sebe samého, přetěžovat, abychom se nějak hroutili pod tíhou odpovědnosti a vahou každého slova a činu – zároveň mi totiž zní v uších Ježíšovo „mé jho je rozkošné...“ (nebo tak nějak to říká).

Zkrátka, na místě je náležitá bázeň a chvění, aby naše slova a činy, naše vztahování k druhým, komunikace s bližními byly zvěstováním evangelia, aby byly věrné jeho obsahu. A tím je Kristus ukřižovaný. To zní hodně tajemně...

A opravdu: „Přišel jsem k vám hlásat Boží tajemství“, říká apoštol, a tím tajemstvím je právě Kristus ukřižovaný. Tajemství, řecky mystérion, tomu mnozí jeho posluchači rozumí. A jsme doma! Je tu pestrá nabídka mystérií, eleusinská, dionýská, orfická a další. Mystéria, neboli

mysterijní kulty nabízejí zasvěceným cestu do sedmého nebe, ke spáse. Apoštol zřejmě rozšiřuje tuto nabídku. Zve nás mezi zasvěcené. Tak si to poslechněme. Jenže ouha! Divné tajemství! Nic pro zasvěcené, žádná zvláštní moudrost, žádná zvláštní cesta. Příběh nějakého ukřižovaného žida. Namísto, aby nás záhadnými, neslýchanými, vznešenými slovy uvedl do sedmého nebe, vede nás prašnými galilejskými cestami, skrze setkávání s hříšníky, skrze zemědělská podobenství, vede nás pod kříž. Namísto vytržení do nebeské blaženosti dostáváme se do těsné blízkosti utrpení. Ale co je na tom všem opravdu divné a nepřijatelné: že právě tady je – prý! - k nalezení pravá naděje!

Tak s tím na mne nechod'te – trpět já fakt nepotřebuju ani se na to nemusím dívat! (Mnozí nechtějí dál slyšet.) Kříž je pohoršením.

A pak – nutno říci – jsou křesťané, kteří si v utrpení začnou libovat. Vyhledávají ho, trýzní se a trápí se, stávají se vyzývavě mučedníky a jsou přesvědčeni o tom, že se tím přibližují Bohu nebo přímo tomu sedmému nebi. Ale to je, myslím, taky nepochopení, protože tihle lidé jakoby zbožšťují utrpení jako takové, kříž samotný, ale přitom někam odsouvají Krista, jeho příběh, jeho cestu, která k tomu kříži a za něj dál vede. Kristus neoslavuje utrpení (hle, jak rád s přáteli popíjí a pobývá na hostinách!) a nenutí nás k němu, nýbrž dává sílu utrpení snášet, ztělesňuje moc, která se ve všelikém utrpení a nouzi osvědčuje. Není třeba se do utrpení nutit a uměle ho vyvolávat, vždyť je ho všude kolem nás plno – stačí nezavírat oči a neuzavírat srdce.

Dobrá zpráva je, že k tomu, abychom se setkali s mocí evangelia, nepotřebujeme nadnesená, mimořádná slova ani činy, nepotřebujeme působivé obřady ani společenství vynikajících lidí. Nemusíme spoléhat na vlastní výjimečnost, schopnosti ani výkonnost. Můžeme spolehnout na Ducha Ježíšova – evangelium Kristovo je nízké, prosté, blízké, tak jako Bůh je blízký. Je tady dole a potkáváme se s ním – pokud my jsme dole, nevypínáme se jedni na druhé, neponižujeme jedni druhé, nemíjíme se ve lhotejnosti. Zvěstování evangelia, které vychází z víry Kristovy a víru posiluje, spočívá v tajemství, že smíme sdílet strachy, bolesti i trápení svá i svých bližních s důvěrou, že nás, naše duše, to podstatné v nás, život sám, tyhle hrozné věci neohrozí, neukradnou, nezkaží. Zvěstování evangelia je odvaha spolu mluvit o těžkých věcech, spolu být v těžkých chvílích a z moci Kristova Ducha čelit všemu strachu, bolesti, nejistotě a beznaději. *Ave crux, spes unica!* - je heslo, které se v průběhu staletí v křesťanství objevuje: *Bud' zdrav, kříži, naděje jediná!* Amen.

Píseň 183 *K tobě oči pozvedáme*

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 147 *Kdo mě z pout mých*

Přímělná modlitba + Otče náš

Poslání: „Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.“ Ko 3,13b-14

Požehnání

Píseň 487 *Amen, Otče, rač to dáti*